

Egy élsportolóból hogy lesz valaki drogos, majd alkoholista és hajléktalan? **Gombola András** közel húszévesi drogos ámokfutásról beszélt az EU-tábor lakóinak, és arról, miként találta meg a kiutat a szeretetlenségből és az önpusztító életmódból. András

nem finomkodott mesélés közben

, azt szeretne volna, ha valamelyest átértené a hallgatóság az akkori élményeit a maguk nyers mivoltában.

Elszántság volt, szeretet nem

Nyolcévesen kezdődött minden, amikor hiperaktív gyermekként vívni kezdett, és egy idő után rájött, ez az egyetlen dolog, ami érdekli. Ennek az elszántságnak köszönhető tulajdonképpen, hogy 20 éves koráig minden román versenyt megnyert, 13 évesen már minden idők egyik legtechnikásabb vívójának járó oklevelet vehette át. Elszállt vele a világ, rájött, hogy bárkit és bármit megkaphat. Egyet kivéve, a szeretetet. Ekkor ezt még nem tudta.

Elmondása szerint a **szülei csupán rabszolgák voltak**, és az volt a „dolguk”, hogy előteremtsék annak a feltételeit, hogy ő versenyekre járhasson. Mindeközben a nővérét nem engedték orvosi egyetemre, mert minden pénzt az élsportoló öccsére költötték.

Az érettségijét nemcsak elrendezték, de annak tudatában, hogy bármit megtehet, még

pökhendi is volt a vizsgabizottsággal. Megbocsátották neki. A katonaságnál a legnagyobb pofátlansággal kezelte a kötelezettségeit, **whiskeyvel és cigarettával fizetett a hamis orvosi igazolásokért**. Az átbulizott katonai évek után sikeresen leszerelt. Nem tudta helyesen kezelni a sikereit, és szép lassan jött a lecsúszás.

Egyre feljebb és feljebb vágyott, elvakította a tény, hogy neki mindent megbocsátanak. Gyorsan talált haverokat is az ötleteihez. „Kiadtuk a pályákat éjszaka a lábteniszezőknek jó pénzért, majd jöttek a piálások és a kurvák” – mesélte.

Később Magyarországra került, Újpesten ismét vívni kezdett. Egy sértődés miatt azonban abbahagyta, amivel egy nagy esélyt dobott el magától. Ezután dolgozott, pénze volt, ivott, és ott volt az adrenalin, amivel kezdeni kellett valamit. És ismét jött a szeretethiány érzése. „**Nem a szex hiányzott, a szeretetehség kínzott**” – mondta.

Egyre inkább eltávolodott a realitástól. Elkezdett füvezni. Az első élménye az együttes hányás és hasmenés volt, majd jöttek a kellemesebb élmények. Amikor az LSD-t kipróbálta, tisztában

volt vele, hogy a gerincvelőjében élete végéig kimutatható lesz. Nem számított. A kutyával ette az almát a földről, zavarta a fény, a zaj. És jöttek azok az élmények, amiknek már végképp semmi köze a valósághoz. Vízbe ugráló kajakosokat látott, **a természetet ábrázoló poszter pedig életre kelt.**

Aztán kellett az újabb kaland

Eltervezték egy haverjával, hogy kimennek Kanadába. Szereztek mindketten hamis magyar útlevelet, András ellopta a szülei pénzét, és volt egy tökéletes tervük. Azt mondták nekik, hogy előbb menjenek Costa Ricára a román útlevéllal, majd a magyar útlevéllal folytassák az útjukat Kanadába, mert a magyaroknak nem kell vízum oda.

Csak hogy két lebukott szatmári srác épp rájuk várt Costa Ricán, hogy bemárthassák őket, és ezzel a saját bőrüket menthessék. Azt mondták a helyi rendőrségnek, hogy **Andráséktól vették a hamis útleveleiket.**

Előbb fogdába, majd börtönbe kerültek. Egy kis haverkodás következett a fogvatartottakkal, és máris ment megint a füvezés. Elmondása szerint annyira jól érezte magát, hogy amikor szabadon akarták engedni,

alkudozni kezdett, hogy még egy éjszakát maradhasson.

Amikor hazajött, Nyíregyházára került, ahol hamarosan egy mozi vezetője lett, és ismét elkezdett edzősködni. Volt akkoriban egy barátnője is, akit nagyon szeretett. A lány anyagiassága azonban megint csalódást okozott. Ismét jött a hullámvölgy, vele együtt a drogos partik, és ahogy ő fogalmaz, **a plastik szeretet világa**.

A pokol kapuján túl

Elmondása szerint **10-15 kilókat fogytak** egy-egy negyvennyolc órás buli után. Egy ideig pótolták ugyan a szeretetet a drogos pillanatok, de az utána következő depresszió elviselhetetlen volt.

Közben megjárta Németországot, majd ismét a poklok poklát öngyilkossági kísérletekkel tarkítva: „Felmásztam egy toronyra, lenéztem, és amikor megláttam a szélfújta fák tetejét, arra gondoltam, valószínűleg csak felfogná a testemet a koronájuk, és **nem meghalnék, csak nyomorék lenné** k. Azt meg nem akartam. Hazamentem”.

Folyton kiégett, újratervezte az életét, majd ismét kiégett, és így egy folyamatos hullámvasúton utazott.

Megint jobb idők jöttek, elvett egy lányt, akitől született egy kislánya. A nő anyagias hozzáállása ismét kiborította, elváltak. András Budapestre költözött, és karácsonykor már **megint az öngyilkosság járt a fejében**

. Egy barát segíteni akart, és szerinte a legjobb megoldás az volt, hogy elvigye Andrást drogozni.

Így ment megint ez egy ideig, majd hazaköltözött Szatmárnémetibe, letette megint az alkoholt és a drogokat, de nem sokáig tartott ez az állomás sem. Elment ugyanis a kislánya születésnapjára. Csenge nagyon erős, **szeretetteljes ölelése halálra rémítette**. Ezt a tiszta, őszinte, gyermeki szeretetet nem tudta elviselni, és ismét az alkoholhoz nyúlt.

Az utolsó csepp a pohárban

András szerint akkor hozta meg valóban a döntést, amikor egyszer édesanyja, aki egy alkalommal beengedte őt átöltözni, csak ült a széken, és **olyan volt, mint egy élő halott**. Akkor elvonóra ment. Három felvonásban csinálta végig a terápiát. Az első után volt egy hihetetlen találkozása Istennel, amikor úgy érezte, minden terhet levett a válláról.

Kibékült a második feleségével, még egy gyermeke született, megint nyeregben érezte magát. Az egó azonban megint dolgozni kezdett – ahogy ő fogalmazott. Jött ismét fél év alkoholizálás. Megint visszament a Bonus Pastor Alapítványhoz, ahol végre **megtapasztalta az igazi szeretetet**.

„Fel kellett dolgoznom a múltamat, le is jegyzeteltem akkor. Itt tanultam meg, hogyan lehet leküzdeni a negativizmust, hogyan lehet táplálni a szeretetet. Amikor először vezettek be a szobámba, ahol tiszta, hófehér ágynemű fogadott, rögtön az járt a fejemben, mit akarhatnak tőlem cserébe” – mesélte.

Később értette meg a feltétel nélküli szeretet lényegét, amikor neki volt a feladata ugyanúgy körbevezetni valakit, aki hasonló körülmények miatt került oda. András szerint **az ott töltött idő volt élete legszebb tizenöt hónapja**

. Rájött, hogy valójában neki nincsenek is problémái, a nagy részét ő csinálta saját magának.

Amikor már minden valóban jól alakult, ismét jönnie kellett a csalódásnak: egy edzőtársa kirúgta a közös egyesületükből. Ekkor már tudta kezelni a helyzetet, és a szülőkkel összefogva létrehozott egy másik egyesületet. „Elvesztettem mindkét saját gyermekemet. Most ősszel 120 gyermeket kaptam cserébe” – mesélte.

A két farkas küzdelme

Egy indián történettel zárta a saját életútjának mesélését. Egy emberben két farkas lakozik: egy jó és egy rossz. Egyikük a szeretetet, a türelmet, a jóságot képviseli, a másik minden mást, ami negatív dolog. **Hogy melyikük győz az emberben, az attól függ, melyiket tápláljuk.**

Gombola András ma már folyamatosan kontrollálni tudja, hogy a gondolatai ördögtől vagy Istentől valóak-e, hogy melyik érzést kell táplálni, vagy ketrecebe zárni.

„Az egóm majdnem megölt. Sőt, ha azt veszem, **voltam már halott**, és szó szerint meg is örültem párszor. Az egóm ma egy kis ketrecben ül, és bármikor kimászhat, ha elkezdem táplálni. Két dolog befolyásolt világéletemben: a pénz és a szex.

A kéjné még mindig veszélyforrás

. Még mindig tudok állat lenni, ha nem tudom kezelni az érzelmeimet" – vallotta be András.

Sajátos meglátásai születtek szép lassan a nemzetével, a vallással kapcsolatban is: „A magyar történelemben azok az emberek, akik valaha is tettek a nemzetért valamit, egyikük sem hagyta kint Istent. Én sem tehettem. A vallásba nem bele kell születni. Az én templomom bennem van, és **a feltétel nélküli szeretet létezik**".

Csenddel táplálja ma a lelkét

Gombola Andrásnak ma már az édesanyja a legjobb barátja, aki korábban sohasem tartotta fontosnak kimondani a fiának azt, hogy szereti. Pedig András szerint ez lett volna a varázsszó. Ma már mindketten **túl vannak a traumákon**. A halála előtt édesapja is megbocsátott a fiának.

Az egykori sztársportoló végül kihangsúlyozta, nem mindig végződnek a történetek ilyen jól,

nagyon sok barátja halt meg, nem találva kiutat a csapdából. Most már tudja úgy kezelni a múltját, hogy nem érzi azt szégyenfoltnak.

Elmondása szerint azért tartotta fontosnak elmesélni, és leírni az élete történetét a Nem hagyhattam kint Istent című kötetébe, mert ha tizenhat évesen beszéltek volna neki arról, hogy az élete a saját döntéseinek a sorozata, és sem az apja, sem az anyja nem az ő életét éli, valószínűleg **nem került volna a csapdába**. Legalábbis hamarabb reagált volna bizonyos szituációkra.

„Nem azért jöttem, hogy evangelizáljak nektek, hanem azért, hogy elmondjam, hogy az a fajta üresség, amit sokszor éreztem, a lelkem gyengén táplálását jelentette. Öt éve minden reggel **csenddel kezdem a napot, és csenddel zárom**

. Ezzel táplálkozom. Egy ateista, istenkáromló ember voltam. Csak annyi közöm volt istenhez, hogy konfirmáltam, de az is el volt intézve, mert menő sportolóként nem volt időm rá. Az

Isten csak egy kötőszó volt nekem sportolás közben

, ma az értékrendem tetején áll. A mellveregetős, magyarkodós egóm már nincs velem, és ez egy hihetetlenül jó érzés" – zárta az előadást.